

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 88.956 van 13 juli 2000
in de zaak A. 87.802/VII-19.781.**

In zake : XXX,
wonende te BRUSSEL,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 11 november 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 september 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 16 juli 1996 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, op dezelfde dag aan verzoekster ter kennis gebracht;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 11 april 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 mei 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. DEKEGEL die, loco Advocaat V. LURQUIN verschijnt voor verzoekster, van Adjunct-adviseur R. COTTYN, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Armeense nationaliteit, komt België binnen op 11 juli 1996, houder van een Armeens nationaal paspoort geldig van 30 maart 1996 tot 30 maart 2006 (adm. doss., stuk 1), en verklaart zich op 16 juli 1996 vluchteling (adm. doss., stuk 2).

1.2. Op 16 juli 1996 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten (adm. doss., stuk 3).

1.3. Op 14 september 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van de beslissing van de

Minister van Binnenlandse Zaken van 16 juli 1996 tot weigering van verblijf. Dit is de bestreden beslissing.

1.4. De motivering van deze beslissing luidt als volgt (adm. doss., stuk 4) :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 15 oktober 1996 en op 23 maart 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.

Uit haar verklaringen blijkt dat betrokkenes problemen te wijten zouden zijn aan deze van haar broer (A. L.). Betrokkenes broer zou als militair gewerkt hebben voor het Ministerie van Landsverdediging. Betrokkenes ouders zouden op 10 mei 1996 op de hoogte gebracht zijn dat hun zoon gewond geraakte en gehospitaliseerd werd in het militair hospitaal te Erevan. De dag nadien zou betrokkene samen met haar ouders naar het militair hospitaal zijn gegaan. De kamer zou bewaakt zijn door twee militairen. Betrokkenes broer zou gewond zijn aan zijn bovenbeen en aan zijn hoofd. Haar broer zou niets gezegd hebben. De dag nadien (12 mei 1996) zouden zij teruggekeerd zijn naar het hospitaal. Toen betrokkene hem begroette, zou hij fluisterend om potlood en papier gevraagd hebben, wat betrokkene de volgende dag zou gegeven hebben. Op het briefje zou betrokkenes broer hen gevraagd hebben hem te redden daar zijn leven in gevaar was, daar hij getuige was geweest van de moord op een majoor en ze hem gingen doden op instructie van de commandant. Op 15 mei 1999 zou betrokkenes vader zich gericht hebben tot het Ministerie van Landsverdediging en de verklaring van zijn zoon getoond hebben. Een vertegenwoordiger van Landsverdediging zou beloofd hebben te bellen naar het militair hospitaal. Toen betrokkenes vader de dag nadien (16 mei 1996) terugkeerde, zou hem gezegd zijn dat zijn zoon hallucineerde omwille van de slag op zijn hoofd. Op 18 mei 1996 zou betrokkenes broer overgebracht zijn naar een ander militair hospitaal te Stepanakert. Betrokkenes vader zou dit vernomen hebben van het Ministerie van Landsverdediging. Betrokkenes broer zou daar echter niet aanwezig zijn geweest, waarna betrokkenes vader zich op 22 mei 1996 opnieuw zou gewend hebben tot het Ministerie van Landsverdediging. Daar zou hem gezegd zijn dat zijn zoon zijn militaire eenheid te Horadis vervoegd had. Nog diezelfde dag zou haar vader een brief geschreven hebben aan de President en hem persoonlijk gebracht hebben. Op 26 mei 1996 zou betrokkene thuis zijn gekomen. Een tien à vijftiental agenten in burger zouden aanwezig geweest zijn in de woning. Haar

ouders zouden geslagen zijn. Ze zouden gezegd hebben dat tegen hen niet te protesteren valt. Er zou klacht neergelegd zijn. Op 3 juli 1996 zou betrokkene zelf een brief aan de President geschreven hebben, waarin zij een uiteenzetting gaf van de feiten. Betrokkene zou deze persoonlijk gaan afgeven zijn. Zij zou echter geen antwoord gekregen hebben. Op 8 juli 1996 zou betrokkene haar verhaal hebben gedaan aan de uitgever van twee kranten (Rakir en Republika). Eén van hen zou categoriek geweigerd hebben haar verhaal af te drukken. De andere krant (Rakir) zou de zaak eerst hebben willen bestuderen. Op 10 juni 1996, toen betrokkene aan het winkelen was met haar moeder, zou plotseling een voertuig gestopt zijn. Betrokkenes moeder zou één van de personen herkend hebben als degene die haar echtgenoot had geslagen. Haar moeder zou de man aangevallen hebben en betrokkene zou gevlucht zijn in een tuin. De persoon van de wagen zou terug ingestapt zijn en weggereden zijn. Bij later nazicht van de nummerplaat zou deze niet officieel bestaan hebben. Op 10 juli 1996 zou een inspecteur van de Gerechtelijke Politie bij betrokkene thuis zijn gekomen om de zaak te bespreken. Ze zouden tegen de inspecteur gezegd hebben dat zij vermoedden dat de commandant hier achter zat. Betrokkene zou nog diezelfde dag naar een vriendin zijn gegaan te Erevan. Achteraf zou ze nog contact hebben genomen met de krant Rakir dewelke haar voorstel tot publicatie zou geweigerd hebben. Op 15 juni 1996 zou betrokkenes vriendin haar verteld hebben dat haar vader opnieuw geslagen werd en dat er naar haar gevraagd werd. Op 23 juni 1996 verliet betrokkene in het bezit van een geldig paspoort, haar land, richting België, waar zij op 11 juli 1996 toekwam en er vijf dagen later asiel aanvraagde.

Betrokkene verklaarde tijdens het interview dd. 23 maart 1999 dat, na haar vertrek, haar ouders hun stappen verderzetten om de waarheid m.b.t. hun zoon te achterhalen. Zij zouden in eerste instantie contact hebben opgenomen met andere ouders die zich in dezelfde situatie bevonden. Einde mei 1997 zouden ze een brief verstuurd hebben naar de President, naar de Procureur-Generaal en naar het Ministerie van Landsverdediging. Eén week later zouden ze geconvoceerd zijn door het Ministerie van Landsverdediging. Ze zouden er gehoord zijn door een verantwoordelijke voor sociale zaken van het Ministerie. Er zou hen tevens een attest afgeleverd zijn waarin vermeld staat dat hun zoon vermist is en waarbij ze recht kregen op een uitkering. Betrokkene legt een kopie neer van dit document dat haar werd toegestuurd vanuit Armenië. In juli en september 1997 zouden er manifestaties gevoerd zijn voor vermiste personen. Hierna zou betrokkenes vader beschuldigd zijn van diefstal van gereedschapsmateriaal. Het proces zou nog steeds lopend zijn. Volgens betrokkene

zou het gaan om een beschuldiging die in verband dient gebracht te worden met het feit dat haar ouders allerlei stappen ondernemen om de waarheid m.b.t. hun zoon aan het licht te brengen. In maart 1998 zouden alle ouders zijn geconvoceerd door de Procureur-Generaal Henrik Katchouriak, die volgens betrokkene maar al te graag koppen zag rollen. Enkele maanden geleden zou de Procureur-Generaal vermoord zijn door zijn lijfwacht. Zijn opvolger, de heer Hopesian Arvan, zou het dossier niet teruggevonden hebben en zou beloofd hebben een nieuw dossier op te stellen. In maart 1999 zou er opnieuw een persconferentie zijn geweest te Erevan waarbij bevestigd werd dat er een vraag werd gesteld aan het militair parket.

Al deze nieuwe elementen indachtig werd betrokkene op 23 maart 1999 naar haar actuele vrees gevraagd. Betrokkene stelde hierop dat zij vreesde dat zich hetzelfde zou voordoen als toen in het verleden (problemen n.a.v. het zoeken naar de waarheid m.b.t. haar broer). Betrokkene slaagt er niet in haar (huidige) vrees aannemelijk te maken. Zo blijkt het onduidelijk waarom betrokkene bij haar terugkeer zou vervolgd worden door de autoriteiten van haar land omdat zij in het verleden (in 1996) op zoek ging naar haar verdwenen broer. Dit des te meer rekening houdende met het feit dat haar ouders na haar vertrek verder gingen met het opsporen van hun zoon en hun land niet verlieten, wat doet twijfelen aan de ernst van de door haar ingeroepen feiten. Uit betrokkenes relaas blijkt geen enkele specifieke reden waarom zij meer risico op vervolging zou lopen dan haar ouders die nog steeds in Armenië verblijven en volgens betrokkene actief op zoek zijn naar hun zoon.

Alsook kan niet gesteld worden dat er geen hulp wordt geboden door de autoriteiten.

Uit het dossier blijkt immers dat de autoriteiten zich wel inzetten om de waarheid te achterhalen. Betrokkene stelde immers zelf dat er nog recentelijk (maart 1999) een persconferentie werd gegeven waarin werd bevestigd dat het onderzoek lopende is.

Tenslotte zijn de door betrokkene neergelegde stukken (twee attesten m.b.t. haar broer neergelegd tijdens het eerste interview, en twee nieuwe documenten; een attest dd. 21 mei 1997 van het sociaal departement van Landsverdediging waaruit blijkt dat (de) zoon vermist is en een krantenknipsel waarin wordt verwezen naar een manifestatie n.a.v. vermiste personen) niet van die aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

Bijgevolg ontstaat er in hoofde van betrokkene geen vermoeden van vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van

een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 16 juli 1996.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)"

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak gesteld te worden; dat dit verzoek niet kan ingewilligd worden, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, verzoekster een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt :

"Eerste middel genomen uit de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980, uit de schending van de Wet van 29.07.1991 op de formele motivering van (de) bestuurshandelingen, en de duidelijke appreciatiefout;

Doordat de Commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekster afwijst als <<kennelijk ongegrond>>

Terwijl zijn -hier aangevochten- beslissing genomen werd na twee verhoren van verzoekster door het Commissariaat-generaal afgenomen met een interval van twee en een half jaar, waarvan moet worden aangenomen, dat het door de Commissaris-generaal werd aangewend om de asielaanvraag van verzoekster grondig te onderzoeken;

Aangezien verzoekster tweemaal verhoord door het Commissariaat-generaal naar aanleiding van haar asielaanvraag, afgewezen door de Dienst Vreemdelingenzaken en haar dringend beroep, ingediend op 18 juli 1996.

Dat een eerste verhoor plaatsvond op 15 oktober 1996 en een tweede, twee en een half jaar later, op 23 maart 1999;

Dat tussen beide verhoren in geen beslissing werd genomen door de Commissaris-generaal dat een verder onderzoek van de asielaanvraag nodig was op basis van de gegevens verzameld na het eerste verhoor;

Dat ook uit het dossier niet duidelijk wordt waarom twee en een half jaar na het eerste verhoor nog een tweede verhoor noodzakelijk werd gevonden;

Dat het verhoorblad betreffende het tweede verhoor wel vermeldt dat <<uitleg waarom herconvocatie-dossier 1996>> werd gegeven;

Dat niet vermeld wordt waaruit die uitleg dan wel bestond en dat verzoekster hier geen herinnering aan heeft;

Dat tijdens het tweede verhoor geen aanmerkelijk nieuwe gegevens werden bijgebracht, noch door verzoekster (die niet werd verzocht nieuwe gegevens bij te brengen, noch door het Commissariaat-generaal (dat mogelijks geen nieuwe gegevens heeft bekomen).

Aangezien, volgens een constante rechtspraak van de Raad van State <<kennelijk ongegrond>> is datgene wat zich als zodanig onmiddellijk opdringt aan redelijk verstand>>

Dat niet <<kennelijk ongegrond>> is datgene wat van aard is te doen aarzelen betreffende de gegrondheid ervan;

Dat men niet als <<kennelijk ongegrond>> kan afwijzen verklaringen die aarzelingen opwekken zodanig dat verder onderzoek ervan en nog een tweede verhoor noodzakelijk worden gevonden;

Dat niet geldig gemotiveerd is een beslissing die in 1999, een asielaanvraag afwijst als <<kennelijk ongegrond>>, op grond van de enkele vaststelling dat de door verzoekster (ongevraagd) bijgebrachte nieuwe elementen (en die overigens ook al uit 1997 dateren),

niet van aard zijn om initiële aarzelingen omtrent haar eerste verklaringen weg te nemen;

Dat de Commissaris-generaal ook -op zijn minst- had moeten schrijven dat ook zijn eigen onderzoeken zonder resultaat waren gebleven;

Dat hij zelfs in die omstandigheden niet geldig had kunnen beslissen dat de asielaanvraag van verzoekster kennelijk ongegrond is; dat indien hij van bij het begin de aanvraag van verzoekster twijfelachtig vond hij had dienen te beslissen dat de aanvraag ontvankelijk was en nadien in een onderzoek ten gronde verder eventueel over de gegrondheid ervan uitspraak had dienen te doen.".

3.1.1.1. Overwegende dat in haar eerste middel verzoekster de schending aanvoert van de motiveringsplicht, doordat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeksters asielaanvraag als kennelijk ongegrond afwijst, terwijl verzoekster tweemaal verhoord werd met een interval van twee en een half jaar;

3.1.1.2. Overwegende dat naast een uiteenzetting van de feiten en van verzoeksters verklaringen tijdens de verhoren, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn bestreden beslissing op de volgende motieven baseert :

- al deze nieuwe elementen indachtig werd verzoekster op 23 maart 1999 naar haar actuele vrees gevraagd. Verzoekster stelde hierop dat zij vreesde dat zich hetzelfde zou voordoen als toen in het verleden (problemen n.a.v. het zoeken naar de waarheid m.b.t. haar broer). Verzoekster slaagt er niet in haar (huidige) vrees aannemelijk te maken. Zo blijft het onduidelijk waarom verzoekster bij haar terugkeer zou vervolgd worden door de autoriteiten van haar land omdat zij in het verleden (in 1996) op zoek ging naar haar verdwenen broer. Dit des te meer rekening houdende met het feit dat haar ouders na haar vertrek verder gingen met het opsporen van hun zoon en hun land niet verlieten, wat doet twijfelen aan de ernst

van de door haar ingeroepen feiten. Uit verzoeksters relaas blijkt geen specifieke reden waarom zij meer risico op vervolging zou lopen dan haar ouders die nog steeds in Armenië verblijven en volgens verzoeksters actief op zoek zijn naar hun zoon.

- alsook kan niet gesteld worden dat er geen hulp werd geboden door de autoriteiten. Uit het dossier blijkt immers dat de autoriteiten zich wel inzetten om de waarheid te achterhalen. Verzoekster stelde immers zelf dat er nog recentelijk (maart 1999) een persconferentie werd gegeven waarin werd bevestigd dat het onderzoek lopende is.
- Tenslotte zijn de door verzoekster neergelegde stukken (twee attesten m.b.t. haar broer neergelegd tijdens het eerste interview, en twee nieuwe documenten: een attest dd. 21 mei 1997 van het sociaal departement van Landsverdediging waaruit blijkt dat (de) zoon vermist is en een krantenknipsel waarin wordt verwezen naar een manifestatie n.a.v. vermiste personen) niet van aard om bovenstaande vaststellingen te wijzigen.
- bijgevolg ontstaat er in hoofde van betrokkene geen vermoeden van vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie;

3.1.1.3. Overwegende dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekster opnieuw werd geconvoceerd om haar de mogelijkheid te bieden eventueel nieuwe feiten of gebeurtenissen uit haar asielrelaas te melden, en dit teneinde bij het nemen van de beslissing rekening te kunnen houden met de actuele vrees; dat aan verzoekster tijdens het tweede interview werd gevraagd of er zich na het eerste interview van 15 oktober 1996 nog nieuwe ontwikkelingen hadden voorgedaan in haar asielrelaas; dat op basis van de door verzoekster nieuw aangebrachte elementen de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in alle redelijkheid kon

besluiten dat zij haar vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trouwens alle door verzoekster tijdens beide interviews aangehaalde elementen vermeldt, evenals de door haar voorgelegde stukken, die eveneens in zijn beoordeling van verzoeksters asielaanvraag werden betrokken; dat uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot zijn conclusie kwam na evaluatie van alle elementen van verzoeksters relaas; dat met de eerste verwerende partij dient te worden aangenomen dat uit haar relaas blijkt dat zij geen specifieke redenen aanhaalt waarom zij meer risico voor vervolging zou lopen dan haar ouders, die in Armenië zijn gebleven; dat eveneens de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van verzoeksters verklaringen kon vaststellen dat de autoriteiten zich terdege inzetten om de waarheid in verband met de verdwijning van haar broer te achterhalen;

3.1.1.4. Overwegende dat op het eerste gezicht derhalve dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing, naast een uiteenzetting van het vluchtrelaas die verzoekster zelf heeft aangevoerd tijdens de interviews, gedetailleerde overwegingen bevat die de beslissing afdoende motiveren;

3.1.1.5. Overwegende dat het eerste middel niet ernstig is.

3.1.2. Overwegende dat verzoekster een tweede middel aanvoert dat luidt :

"Tweede middel genomen uit de schending van het algemeen principe van behoorlijk bestuur, hetwelk inhoudt dat administratieve beslissingen genomen dienen te worden binnen een redelijk termijn;

Doordat de Commissaris-generaal, door op 14 september 1999 te beslissen dat <<kennelijk ongegrond>> is een asielaanvraag vóór hem gebracht ingevolge een dringend beroep, ingediend op 18 juli 1996, verzoekster berooft van haar recht haar aanvraag behandeld te zien binnen een redelijke termijn;

Terwijl voor het verstrijken van een termijn van twee en een half jaar tussen het indienen van het dringend beroep en de uiteindelijke beslissing van weigering dd. 14.09.1999 geen enkele aanvaardbare verklaring wordt gegeven en die verklaring ook niet volgt uit het dossier;

Aangezien de Commissaris-generaal niet verklaart waarom twee en een half jaar nodig waren om de asielaanvraag van verzoekster op het enkel vlak van de ontvankelijkheid te onderzoeken;

Dat aldus duidelijk is dat het verstrijken van een dergelijk lange termijn tussen het dringend beroep en de uiteindelijke beslissing te wijten is aan zijn enkele onzorgvuldigheid;

Dat bijgevolg het principe van behoorlijk bestuur werd geschonden;

Dat uit deze schending voor verzoekster een onzekere rechtstoestand is ontstaan, waardoor de onzorgvuldigheid van de Commissaris-generaal nog strenger te beoordelen valt.";

3.1.2.1. Overwegende dat in haar tweede middel verzoekster de schending aanvoert van de redelijke termijn, doordat twee en een half jaar verstreken zijn tussen het indienen van haar dringend beroep en de uiteindelijke bevestigende beslissing, zonder dat hiervoor een aanvaardbare verklaring wordt gegeven;

3.1.2.2. Overwegende dat de overschrijding van de redelijke termijn, in concreto, dit wil zeggen rekening houdend met de specifieke gegevens van elke zaak, moet worden beoordeeld; dat in voorliggend geval uit het administratief dossier blijkt dat de Minister van Binnenlandse Zaken op 16 juli 1996 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten heeft genomen; dat verzoekster op 18 juli 1996 een dringend beroep heeft ingediend tegen voormelde beslissing; dat op 15 oktober 1996 verzoekster

voor het eerst op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord; dat op 23 maart 1999 verzoekster een tweede maal werd verhoord;

Overwegende dat verzoekster aanvoert dat tussen beide verhoren geen enkele beslissing werd genomen door de Commissaris-generaal dat verder onderzoek nodig was, en dat uit het dossier evenmin duidelijk wordt waarom twee en een half jaar na het eerste verhoor nog een tweede verhoor noodzakelijk werd geacht, om uiteindelijk te beslissen dat de door verzoekster bijgebrachte nieuwe elementen, de initiële aarzelingen omtrent haar eerste verklaringen niet kunnen wegnemen;

3.1.2.3. Overwegende dat in voorliggend geval er bijna twee en een half jaar is verlopen tussen het eerste en het tweede verhoor voor het Commissariaat-generaal; dat deze termijn lang is, maar niet excessief lang; dat het verloop van een termijn, zelfs al zou deze onredelijk zijn, voor de behandeling van een dossier betreffende de aanvraag tot het verkrijgen van de status van vluchteling, bovendien niet tot gevolg heeft dat er enig recht op verblijf ontstaat; dat verzoekster alvast niet kan beweren benadeeld te zijn door de lange duur van de asielprocedure, daar zij door dit feit geruime tijd langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging; dat gelet op het voorgaande bovendien de vraag rijst welk belang verzoekster heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing eerder had moeten worden genomen; dat, nu zij beweert nadeel te lijden bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst, verzoekster op het eerste gezicht niet aantoonbaar welk belang zij er bij zou hebben indien de bestreden beslissing eerder was genomen;

3.1.2.4. Overwegende dat het tweede middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste van de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de ingestelde vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op dertien juli tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.